BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE

van 13 december 1994

betreffende het voornemen van het Verenigd Koninkrijk steun te verlenen aan Carpets International (UK) plc (voorheen Abingdon Carpets plc), Gwent

(Slechts de tekst in de Engelse taal is authentiek)

(Voor de EER relevante tekst)

(94/1071/EG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 93, lid 2, eerste alinea,

Gelet op de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, inzonderheid op artikel 62, lid 1, onder a),

Na de belanghebbende partijen in de gelegenheid te hebben gesteld hun opmerkingen kenbaar te maken,

Overwegende hetgeen volgt:

I

Bij schrijven van 23 september 1993 hebben de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de Commissie overeenkomstig artikel 93, lid 3, van het EG-Verdrag en de kaderregeling voor steunmaatregelen in de sector synthetische vezels [1] in kennis gesteld van een voornemen om met terugwerkende kracht steun te verlenen ten behoeve van Abingdon Carpets plc. De steun betreft een thans voltooid programma van investeringen ten bedrage van circa 4 900 000 pond sterling (6,39 miljoen ecu) in een nieuwe produktie-eenheid voor polypropyleen „bulked continuous filament yarn" (hierna: PP-BCF-garen) in de vestiging van de onderneming te Crumlin, Gwent. Het garen wordt door de onderneming verwerkt bij de produktie van tapijten. In september 1993 werd de onderneming overgenomen door Shaw Industries Inc en op 1 januari 1994 werden haar activiteiten, te zamen met die van Kosset Carpets Ltd ondergebracht in Carpets International (UK) plc (hierna: CIP), een nieuwe volle dochter van Shaw Industries Inc.

De voorgenomen steun zou worden verleend in de vorm van een subsidie van 750 000 pond sterling (0,98 miljoen ecu) in het kader van de steunregeling voor regionale ontwikkeling (Regional Development Grant; hierna: RDG) waaraan de Commissie in 1984 haar goedkeuring hechtte.

Er zij opgemerkt dat de onderneming op 29 maart 1988 de steunaanvraag indiende en dat de aanvrager volgens de RDG-regeling mocht overgaan tot uitvoering van de betrokken investeringen voordat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hun formele goedkeuring hadden uitgesproken. Over het steunvoorstel werd in september 1990 gecorrespondeerd tussen de Commissie en de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk en in december 1991 tussen de Commissie en de onderneming. Zoals eerder gezegd, hebben de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk evenwel pas op 23 september 1993 officieel kennis gegeven van hun voornemen.

De Commissie nam op 14 december 1994 een besluit om de procedure van artikel 93, lid 2, ten aanzien van de voorgenomen steun in te leiden.

Op grond van de door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstrekte informatie kwam de Commissie tot de conclusie dat de voorgenomen steun de concurrentieverhoudingen en het handelsverkeer tussen de Lid-Staten waarschijnlijk zodanig zou beïnvloeden dat het gemeenschappelijk belang werd geschaad, aangezien de produktiecapaciteit van de begunstigde erdoor zou toenemen, hetgeen onverenigbaar is met de steuncode, volgens welke steun alleen kan worden toegelaten indien deze tot aanzienlijke capaciteitsvermindering van het ontvangende bedrijf leidt. De voorgenomen steun leek derhalve onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt.

Bij brief van 27 januari 1994 stelde de Commissie het Verenigd Koninkrijk in kennis van haar besluit de procedure van artikel 93, lid 2, in te leiden ten aanzien van de voorgenomen steun aan CIP. De overige Lid-Staten en andere belanghebbenden werden via bekendmaking van de brief in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* [2] op de hoogte gebracht.

II

Bij schrijven van 7 maart 1994 heeft het Verenigd Koninkrijk in het kader van de procedure zijn opmerkingen medegedeeld.

De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk betoogden dat de Commissie de voorgenomen steun moest beoordelen in het licht van de ten tijde van de uitvoering van de investering in 1988 geldende steuncode, te weten de versie 1987—1989 [3], en niet in het licht van de huidige

[1] PB nr. C 346 van 30. 12. 1992, blz. 2 en PB nr. C 224 van 12. 8. 1994, blz. 4.

[2] PB nr. C 79 van 16. 3. 1994, blz. 8.

[3] PB nr. C 183 van 11. 7. 1987, blz. 4.

versie, die op 1 januari 1993 in werking is getreden. Om dit standpunt kracht bij te zetten, verwezen de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk naar het besluit van de Commissie waarbij voorgenomen steun aan Crimpfil plc werd goedgekeurd.

De autoriteiten van het VK voerden voorts aan, dat het technisch erg moeilijk en economisch onrendabel zou zijn om de betrokken installaties voor de vervaardiging van andere produkten dan PP-BCF-garen om te bouwen en schetsten de problemen waarmee het eventuele alternatieve gebruik van de machines voor de produktie van polyproplyleen stapelvezels of de omschakeling op de produktie van polyester of nylon garen gepaard zou gaan. Bovendien, aldus nog de autoriteiten, was de onderneming niet voornemens iets anders dan PP-BCF-garen te produceren en was zij bereid dienaangaande een verbintenis aan te gaan, op de nakoming waarvan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk zouden toezien.

Volgens de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk waren er geen statistieken voorhanden over de markt voor PP-BCF-garen, maar wezen de feiten wel op een snelle groei van deze markt en die voor polypropyleen stapelvezels, waarbij tot 1996 voor PP-BCF een produktietoename van 6 % op jaarbasis in West-Europa werd voorspeld.

Produktie van PP-BCF-garen in West-Europa

1993—1996

(in 1 000 ton)

1993	1994	1995	1996
175	186	197	209

Bron: ICI „Propathene" Business Plan, 1994.

De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk herinnerden de Commissie tevens aan eerder door hen verstrekte cijfers waaruit bleek dat in 1989, toen de onderneming in aansluiting op de investering met de produktie van PB-BCF-garen was gestart, de vraag naar dit produkt in West-Europa voor verwerking tot tufttapijt de produktiecapaciteit met 11 400 ton overtrof. De autoriteiten haalden bronnen aan volgens welke het capaciteitstekort voor de produktie van PP-BCF-garen in Europa zou aanhouden en wezen op het feit dat kort tevoren, met name in België en de overige Benelux-landen, op grote schaal was geïnvesteerd in verwerkingsinstallaties voor PP-BCF-garen. Bovendien, zo betoogden zij, was de code in de eerste plaats gericht op de aanpak van overcapaciteitsproblemen en bijgevolg niet van toepassing op de voorgenomen steunverlening in deelsectoren van de synthetischevezelindustrie waar de produktiecapaciteit ontoereikend was om aan de vraag te voldoen en het tekort door middel van invoer werd aangevuld.

Door te investeren in de eigen produktie van PP-BCF-garen met de vereiste kenmerken, was CIP erin geslaagd de invoer van garen uit de Verenigde Staten — voordien de enige leverancier van het betrokken garentype, dat evenmin van een andere fabrikant uit de Gemeenschap kon worden betrokken — geleidelijk te verminderen. Aangezien de uit de investering resulterende capaciteit invoer verving, had de voorgenomen steun geen nadelig effect op de handel in PP-BCF binnen de EER, terwijl volgens de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk het marktaandeel van CIP hoe dan ook niet groot genoeg was om de handel in de EER significant te beïnvloeden.

Voorts wezen de autoriteiten van het VK op de milieuvoordelen van grootschaliger toepassing van polypropyleenfilamentgaren bij de „all-in-one" tapijtproduktie. Zo wordt bij het verven ervan, dat bij andere vezels vaak energieverslindend is en veel afvalwater oplevert, geen afvalwater geproduceerd. Bovendien heeft de investering de onderneming in staat gesteld het kleuraspect te optimaliseren en de vermengingseigenschappen van het garen te benutten, en heeft zij zodoende een wezenlijk stukje innovatieve produktontwikkeling mede mogelijk helpen maken en bijgedragen tot de bevordering van onderzoek en ontwikkeling in Europa.

Tot 7 maart 1994 had de investering 122 nieuwe banen opgeleverd (waarvan 50 rechtstreeks en 72 zijdelings), tegenover 97 (33 rechtstreeks en 64 zijdelings) op het moment waarop de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de voorgenomen steun bij de Commissie hadden aangemeld. In de loop van 1994 zouden daar nog eens 11 banen bijkomen. De investering betrof de vestiging te Crumlin, Gwent, in het arbeidsmarktgebied Merthyr & Rhymney, dat werd aangemerkt als ontwikkelingsgebied in de zin van de RDG-regeling, die op grond van artikel 92, lid 3, onder c), door de Commissie verenigbaar met de gemeenschappelijke markt was verklaard. Het gebied komt eveneens in aanmerking voor steun in het kader van Doelstelling II van de Structuurfondsen en heeft erg geleden onder het verval van de steenkool- en de staalindustrie in Zuid-Wales — eens de belangrijkste werkgevers in de regio — wat de werkloosheidscijfers tot de hoogste van Wales en het Verenigd Koninkrijk als geheel heeft doen oplopen. Mede als gevolg van de investering is de werkloosheid in het arbeidsmarktgebied gedaald van 17,1 % in maart 1988, toen de onderneming de steun aanvroeg, naar 14 %. Ter vergelijking: voor Wales en het Verenigd Koninkrijk als geheel bedroeg dit cijfer volgens de recentste ramingen respectievelijk 10,1 en 9,9 %.

De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk betoogden dat het project bijgevolg van „wezenlijk belang was geweest voor het gebied en dat diversificatie en investering in andere bedrijfstakken een belangrijke rol hadden gespeeld bij het herstel en bij de totstandbrenging van een zelfstandige, winstgevende economie.

III.

Het Internationaal Comité voor rayon en kunstvezels (hierna Cirfs genoemd) heeft in het kader van de procedure van artikel 93, lid 2, zijn opmerkingen kenbaar gemaakt. Het Cifrs maakte bezwaar tegen de steun omdat deze niet verenigbaar zou zijn met de code. Daarnaast, aldus het Cirfs, was PP-BCF op sommige markten in concurrentie met polyamide bulk continuous

filament (hierna: PA-BCF) garen en zou het scheppen van nieuwe produktiecapaciteit voor PP-BCF dus niet alleen consequenties hebben voor de andere producenten daarvan, maar ook voor de in de EER actieve producenten van PA-BCF, waarvan de gemiddelde bezettingsgraad in 1993 ongeveer 76 % bedroeg. Het Cirfs merkte voorts op, dat het produkt van CIP weliswaar een verbetering vormde ten opzichte van vorige generaties PP-BCF, maar uit het oogpunt van technische eigenschappen en produktieprocessen niet uniek te noemen was. Tot slot wees het Cirfs erop dat de produktiecapaciteit voor PP-BCF in de EER kort tevoren aanmerkelijk was toegenomen, en dat nog heel wat projecten in uitvoering waren of op stapel stonden, wat „aanzienlijke overcapaciteit" tot gevolg zou hebben.

De Deense federatie van de textiel- en kledingindustrie (hierna: FDTCI) maakte eveneens bezwaar tegen het steunvoornemen en betoogde dat de betrokken machines eenvoudig aan te passen waren voor de produktie van gewoon polypropyleenfilamentgaren, zodat de investering het naar haar oordeel in de EER reeds bestaande capaciteitsoverschot voor dat garen feitelijk nog zou vergroten. De voorgenomen steun zou derhalve volgens de FDTCI de belangen schaden van andere producenten van polypropyleenfilamentgaren en van de Deense tapijtindustrie, die op de tufttapijtmarkt met CIP concurreerde.

Volgens de European Association for Textile Polyolefins (hierna: EATP) was er sprake van onvoldoende produktiecapaciteit om te voorzien in de grote vraag naar PP-BCF van met name de Russische tapijtmarkt, alhoewel niet vaststond of dat hoge peil zou aanhouden. In verband hiermee was in de Gemeenschap fors geïnvesteerd in de produktie van PP-BCF — al dan niet met steun van de overheid — waardoor de capaciteit zou toenemen en er voor het einde van 1994 zelfs overcapaciteit zou ontstaan.

De Britse Polyolefin Textiles Association was vóór de goedkeuring van de steun en deelde met name de opvatting van de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk dat de maatregel moest worden getoetst aan de code die gold ten tijde van de investering waarvoor de onderneming met terugwerkende kracht steun vroeg, te weten de versie 1987—1989.

Bij schrijven van 3 mei 1994 werden de in het kader van de procedure kenbaar gemaakte opmerkingen medegedeeld aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk, die hierop bij schrijven van 19 juli 1994 reageerden. De autoriteiten wezen opnieuw op de positieve effecten van de investering voor de betrokken regio. Tevens beklemtoonden zij dat het huns inziens op dat moment economisch niet haalbaar was de installaties aan te passen voor de produktie van PA-BCF. Ook werd opnieuw gewag gemaakt van de bereidheid van de onderneming en de autoriteiten om op dit punt een verbintenis aan te gaan respectievelijk op de nakoming ervan toe te zien. Voorts werd ontkend dat PP-BCF en PA-BCF concurrenten zouden zijn voor sommige toepassingen en werd duidelijk gemaakt waarom beide vezeltypes vanuit een oogpunt van styling als complementair dienen te worden aangemerkt. Ten slotte wezen zij erop dat zowel het Cirfs als de EATP had bevestigd dat er toen in Europa een capaciteitstekort voor PP-BCF heerste, dat nog was gegroeid toen CIP tot de uitvoering van de investering overging.

IV

In haar toelichting op de inleiding van de procedure van artikel 93, lid 2, ten aanzien van de voorgenomen steun stelde de Commissie te aanvaarden „dat zonder de nodige technische specificaties voor de bouw van de installatie, de installatie die gebruikt wordt voor de produktie van polypropyleen BCF-garen niet kan worden gebruikt om polyamide en polyestergaren te produceren". In reactie daarop beschreven de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk omstandig waarom de betrokken installatie niet eenvoudig was aan te passen voor de produktie van polypropyleen stapelvezel of om te bouwen voor de produktie van polyester of polyamide, maar zij verstrekken geen enkel bewijs ter weerlegging van de opvatting van de Commissie, dat de machines relatief eenvoudig waren aan te passen om gewoon polypropyleenfilamentgaren te produceren en wezen alleen op het bestaan van „duidelijke verschillen" tussen PP-BCF en andere types polypropyleenfilamentgaren.

De Commissie heeft nooit beweerd dat de betrokken installaties zouden kunnen worden gebruikt voor de produktie van PA-BCF, polyester BCF-garen of polypropyleen stapelvezel, noch heeft zij bestreden dat er „verschillen" zouden bestaan tussen PP-BCF en andere types polypropyleenfilamentgaren. Bijgevolg, en bij ontstentenis van bewijs of argumenten voor het tegendeel, blijft de Commissie de in de inleiding van de procedure geformuleerde opvatting toegedaan dat het „relatief gemakkelijk is om zonder voorafgaande specificaties een dergelijke installatie aan te passen voor de produktie van polypropyleenfilamentgaren". Rekening houdende evenwel met de bereidheid, enerzijds, van de onderneming een verbintenis aan te gaan om met de installatie alleen PP-BCF te produceren en, anderzijds, van de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk om op de nakoming daarvan toe te zien, wil de Commissie aannemen dat de voorgenomen steun enkel en alleen op produktiecapaciteit voor PP-BCF is gericht. Omdat er naast tufttapijt nog andere toepassingen van PP-BCF zijn, zou het evenwel onjuist zijn alleen de op deze sector gerichte handel in PP-BCF in de afweging te betrekken.

Aangezien er tussen de Lid-Staten en binnen de EER handel in PP-BCF-garen bestaat (ongeveer 45 000 ton in 1992), zou de voorgenomen steun CIP een concurrentievoordeel opleveren ten opzichte van andere producenten die zich zonder steun moeten aanpassen of met steun die verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt en, sedert 1 januari 1994, met de werking van de EER-Overeenkomst. De omvang van het aandeel van CIP in PP-BCF-markt en van de uitvoer naar andere EER-landen, doet voor de vraag of steun aan de onderneming het handelsverkeer binnen de EER zou beïnvloeden niet ter zake. Omdat de voorgenomen steun CIP een besparing op de totale investeringskosten zou opleveren en

meer ondernemingen op de betrokken markt werkzaam zijn, vormt hij ongetwijfeld steun in de zin van artikel 92, lid 1, van het EG-Verdrag en artikel 61, lid 1, van de EER-Overeenkomst en dreigt hij de mededinging te vervalsen en het handelsverkeer tussen de Lid-Staten ongunstig te beïnvloeden.

De voorgenomen steun werd naar behoren bij de Commissie aangemeld overeenkomstig artikel 93, lid 3, en de huidige versie van de code inzake steun aan de synthetische-vezelindustrie.

De Commissie heeft haar opmerkingen kunnen maken en het steunvoornemen kunnen onderzoeken.

In Artikel 92, lid 1, is het beginsel neergelegd dat, behoudens de afwijkingen waarin het Verdrag voorziet, steunmaatregelen die de mededinging door begunstiging van bepaalde ondernemingen of produkties vervalsen of dreigen te vervalsen, onverenigbaar zijn met de gemeenschappelijke markt, voor zover deze steun het handelsverkeer tussen de Lid-Staten ongunstig beïnvloedt. In artikel 92, lid 2, en artikel 92, lid 3, zijn evenwel de omstandigheden beschreven waaronder dergelijke steun is of kan worden toegestaan.

Artikel 92, lid 2, somt bepaalde categorieën steunmaatregelen op die met de gemeenschappelijke markt verenigbaar zijn. Gezien de aard van de voorgenomen steun, de plaats waar hij wordt verleend en zijn doel, is geen enkele daarvan toepasselijk.

Artikel 92, lid 3, somt bepaalde categorieën steunmaatregelen op die als verenigbaar met de gemeenschappelijke markt kunnen worden beschouwd. De verenigbaarheid moet worden beoordeeld ten aanzien van de Gemeenschap en niet van afzonderlijke Lid-Staten. Om een behoorlijke werking van de gemeenschappelijke markt te waarborgen en gelet op de beginselen van artikel 3, onder g), dienen de in artikel 92, lid 3, vastgestelde uitzonderingen op het beginsel van artikel 92, lid 1, bij de beoordeling van steunregelingen of afzonderlijke steunmaatregelen restrictief te worden uitgelegd.

Deze uitzonderingen mogen slechts worden toegepast wanneer de Commissie ervan overtuigd is dat degene voor wie de steun bedoeld is, zonder de steun, met andere woorden enkel onder invloed van marktkrachten, niet zo zou handelen dat hij bijdraagt tot het bereiken van de hiervoor genoemde doelstellingen.

Toepassing van de uitzonderingen wanneer er geen sprake is van bevordering van een dergelijke doelstelling of wanneer deze ook zonder de steun zou zijn bereikt, zou sommige bedrijfstakken of ondernemingen, een onbillijk voordeel bezorgen — onder meer wat betreft hun financiële positie — en zo het handelsverkeer tussen de Lid-Staten ongunstig beïnvloeden en de mededinging vervalsen.

De uitzondering van artikel 92, lid 3, onder a), heeft betrekking op steun ter bevordering van de economische ontwikkeling van bepaalde regio's. Aangezien de levensstandaard in het arbeidsgebied Merthyr & Rhymney niet abnormaal laag is en er geen ernstig gebrek aan werkgelegenheid heerst in de zin van artikel 92, lid 3, onder a), is zij in het onderhavige geval niet van toepassing.

De uitzondering van artikel 92, lid 3, onder b), heeft betrekking op steunmaatregelen om de verwezenlijking van een belangrijk project van gemeenschappelijk Europees belang te bevorderen of een ernstige verstoring in de economie van een Lid-Staat op te heffen. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hebben geen wezenlijke argumenten in die zin aangevoerd, noch betoogd dat de steun op grond van deze uitzondering als verenigbaar met de gemeenschappelijke markt moest worden beschouwd, maar enkel gesteld — zonder naar artikel 92, lid 3, onder b), te verwijzen — dat het project een „bijdrage leverde tot O & O in Europa", in die zin dat het CIP in staat had gesteld het verfproces te verbeteren en het vermengingspotentieel van de garens te benutten, waardoor twee van haar produkten marktleider waren geworden. Dit is voor de Commissie onvoldoende grond om het project als „van gemeenschappelijk Europees belang" te kwalificeren. Evenmin is er sprake van een „ernstige verstoring in de economie" van het Verenigd Koninkrijk. De uitzondering van artikel 92, lid 3, onder b), is derhalve niet van toepassing.

De uitzondering van artikel 92, lid 3, onder c), heeft betrekking op steunmaatregelen om de ontwikkeling van bepaalde vormen van economische bedrijvigheid of van bepaalde regionale economieën te vergemakkelijken, mits de voorwaarden waaronder het handelsverkeer plaatsvindt daardoor niet zodanig worden veranderd dat het gemeenschappelijk belang wordt geschaad.

De betrokken investering heeft ten minste 122 nieuwe banen opgeleverd en zo ongetwijfeld bijgedragen tot de ontwikkeling van het arbeidsmarktgebied Merthyr & Rhymney, dat op grond van artikel 92, lid 3, onder c), in aanmerking komt voor regionale steun. De steunintensiteit en andere aspecten van het voornemen om CIP met terugwerkende kracht krachtens de RDG-regeling steun te verlenen in de vorm van een kapitaalsubsidie van ongeveer 750 000 pond sterling (0,98 miljoen ecu) of 15 % van de kapitaaluitgaven voor nieuwe activa, voldoen aan de voorwaarden waarop de Commissie de regeling in 1984 heeft goedgekeurd.

Dit neemt niet weg, dat in het geval van regionale steun aan ondernemingen in de synthetische-vezelindustrie, zelfs wanneer het gaat om de regio's van de Gemeenschap met de grootste ontwikkelingsachterstand — waartoe Merthyr & Rhymney niet behoort — moet worden nagegaan wat de gevolgen voor de sector als geheel zijn. De betrokken steun moet bijgevolg in zijn communautaire samenhang worden onderzocht.

De voorwaarden waaronder steun mag worden verleend aan de synthetische-vezelindustrie zijn sedert 1977 vastgelegd in een code waarvan de werkingssfeer en de inhoud van tijd tot tijd worden herzien, laatstelijk in 1992.

Volgens de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk moest de voorgenomen steun worden getoetst aan de versie 1987—1989 van de code, die van toepassing was

toen de onderneming de betrokken investering uitvoerde. Zij verwezen hierbij naar het besluit van de Commissie waarbij toestemming werd verleend voor investeringssteun met terugwerkende kracht krachtens de RDG-regeling ten behoeve van Crimpfil Ltd, een producent van synthetische vezels die in hetzelfde gebied als CIP is gevestigd.

Bij de beoordeling van het steunvoornemen ten behoeve van Crimpfil Ltd concludeerde de Commissie dat op het tijdstip waarop de onderneming het betrokken investeringsproject had uitgevoerd — en, bijgevolg, aanspraak kon maken op de steun, behoudens goedkeuring door de Commissie — geen van de investeringen onder het toepassingsgebied van de op dat ogenblik geldende versie van de code viel.

In het onderhavige geval is nooit aangevoerd, dat de huidige steuncode of de versie 1987—1989 — de op het ogenblik van de uitvoering van de investering door CIP geldende versie — niet op de voorgenomen steun van toepassing zou zijn. Het investeringsprogramma viel en valt derhalve wel degelijk binnen het toepassingsgebied van de code, zodat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verplicht waren het steunvoornemen ter goedkeuring voor te leggen, wat zij officieel — er waren in 1990 en 1991 wel informele contacten met de Commissie — pas op 23 september 1993 deden. Het voornemen moet bijgevolg worden beoordeeld in het licht van de huidige steuncode, die op 31 december 1992 in werking is getreden.

De huidige steuncode stelt een meldplicht in voor alle voornemens, steun, in welke vorm dan ook, aan producenten van synthetische vezels te verlenen. De code is vanaf zijn invoering steeds aldus uitgelegd, dat hij geldt voor alle steunvoornemens, ongeacht of het gaat om rechtstreekse produktiesteun of zijdelingse, dat wil zeggen steun voor activiteiten onderin de produktiekolom, zoals de verwerking of de verhandeling door de begunstigde van de steun of een verwante onderneming van in de EER vervaardigde vezels of garens met het oog op de vervaardiging van afgeleide of afgewerkte produkten. De code bepaalt evenwel: „Wat betreft de steun waarop de kaderregelingen voor O & O en milieu van toepassing zijn, wordt het inhoudelijke onderzoek van de aangekondigde steunmaatregel verricht overeenkomstig de bepalingen van deze kaderregelingen."

De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hebben gewezen op bepaalde positieve effecten voor het milieu van een groter gebruik van PP-BCF, met name als gevolg van het bij de tapijtproduktie toegepaste „all-in-one" procédé, waardoor mechanisch recyclen tot secundaire produkten, zonder dat scheiding in verschillende materialen noodzakelijk is, wordt vergemakkelijkt en vernietiging van schadelijke stoffen via verbranding, waarbij tevens energie wordt teruggewonnen, mogelijk wordt gemaakt. Bovendien wordt dankzij de techniek van directe toevoeging van pigmenten bij het verven van polypropyleengaren geen afvalwater geproduceerd. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hebben evenwel nooit betoogd dat de voorgenomen steun moest worden beoordeeld in het licht van de communautaire kaderregeling inzake staatssteun ten behoeve van het milieu [1], of dat de beschikbaarheid of de omvang van de steun hoe dan ook afhankelijk was van de milieu-eigenschappen van het produkt of het produktieproces.

Zoals gezegd, hebben de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk ook aangevoerd, dat het project een bijdrage leverde tot O & O in Europa, omdat het CIP in staat had gesteld het verfproces te verbeteren en het vermengingspotentieel van garens te benutten, waardoor twee van haar produkten marktleider waren geworden. Hieruit moest blijken dat produktontwikkeling en innovatie een belangrijk en integrerend onderdeel van het project vormden. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hebben evenwel nooit betoogd dat de voorgenomen steun moest worden beoordeeld in het licht van het communautaire kader inzake staatssteun voor onderzoek en ontwikkeling [2]. Evenmin vormde de door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstrekte motivering een voldoende grondslag voor de Commissie om te concluderen dat de steun in het licht van dat kader moest worden beoordeeld.

Om al deze redenen is de huidige versie van de steuncode voor de synthetische-vezelindustrie de enige toetssteen van de voorgenomen steun ten behoeve van het investeringsprogramma van CIP.

Deze code stelt de criteria vast die moeten worden toegepast wanneer de Commissie dergelijke voornemens onderzoekt en bepaalt onder meer dat de goedkeuring van investeringssteun in alle gevallen afhankelijk wordt gemaakt van een aanzienlijke vermindering van de produktiecapaciteit van de onderneming die de steun ontvangt, en dat ondernemingen vrij zijn om met eigen middelen de investeringen te financieren voor de verhoging of instandhouding van de capaciteit die zij noodzakelijk achten om hun produktie aan te pasasen aan de ontwikkeling van de markten en van de technologie. Het hier behandelde investeringsproject betreft de installatie van nieuwe produktiecapaciteit en de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hebben de Commissie meegedeeld dat de eruit voortvloeiende capaciteitsverhoging in het beste geval zou worden geneutraliseerd door gelijktijdige verminderingen van in de EER aanwezige capaciteit door CIP of door de groep waartoe de onderneming thans behoort. Bijgevolg voldoet de voorgenomen steun niet aan het basisvereiste van de code dat hij tot een netto capaciteitsvermindering moet leiden.

Zoals de Commissie in het kader van de inleiding van de procedure van artikel 93, lid 2, ten aanzien van de voorgenomen steun voor CIP heeft beklemtoond, bepaalt de code dat de Commissie, ofschoon zij in het algemeen welwillend staat tegenover steun voor investeringen die wordt toegekend om de structurele handicaps van de achtergebleven gebieden van de Gemeenschap weg te werken, het vereiste van een aanzienlijke capaciteitsvermindering als primordiaal beschouwt en zwaarwegender acht dan alle andere overwegingen. Dit betekent dat de Commissie bij haar beoordeling of een voornemen om investeringssteun aan een onderneming te verlenen tot een

[1] PB nr. C 72 van 10. 3. 1994, blz. 3.
[2] PB nr. C 83 van 11. 4. 1986, blz. 2.

aanzienlijke capaciteitsvermindering zou leiden, rekening houdt met de specifieke kenmerken van het voornemen, waaronder de omvang van de betrokken investering en de plaats waar zij wordt gedaan. De code vermeldt evenwel uitdrukkelijk dat de Commissie, wanneer een onderneming, zoals in het onderhavige geval, haar produktiecapaciteit verhoogt of in stand houdt, een negatief oordeel over het steunvoornemen zal uitspreken.

Daarnaast zal de Commissie bij de beoordeling of de produktiecapaciteit van de onderneming waarvoor de steun is bedoeld al dan niet aanzienlijk vermindert, rekening houden met de trend van de gemiddelde bezettingsgraad van de capaciteit voor de specifieke betrokken vezel(s) en de situatie op de markt voor het betrokken eindprodukt; het in overweging nemen van deze aspecten doet evenwel niets af aan het vereiste dat zich een vermindering moet voordoen.

Bijgevolg behoeft de Commissie, gelet op het feit dat volgens de code steun voor de produktie van binnen zijn toepassingsgebied vallende vezels niet van de verplichting tot voldoening aan de code mag worden vrijgesteld op grond dat de huidige of toekomstige vraag naar een specifiek type vezel het op dat ogenblik aanwezige aanbod overtreft, er in het kader van haar beoordeling van de voorgenomen steun aan CIP geen rekening mee te houden of de vraag naar PP-BCF de produktiecapaciteit in de EER overtreft en dat wellicht enige tijd zo zal blijven, of dat de capaciteit daarentegen de vraag snel zal overtreffen.

Hierbij zij overigens aangetekend, dat wanneer de code steun ten behoeve van de produktie van een vezel of vezels zou toestaan in situaties van (dreigend) capaciteitstekort in de EER, dit tekort snel in overcapaciteit zou omslaan. Daarom verlangt de code van producenten van synthetische vezels, dat zij zich aan de ontwikkeling van de vraag aanpassen zonder steun of met steun die de Commissie verenigbaar met de gemeenschappelijke markt en met de werking van de EER-Overeenkomst heeft verklaard. In verband hiermee neemt de Commissie er kennis van, dat door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk en twee belanghebbende partijen die in het kader van de procedure van artikel 93, lid 2, hun opmerkingen kenbaar hebben gemaakt, de aandacht is gevestigd op tal van recente investeringsprojecten betreffende nieuwe capaciteit voor PP-BCF-garen, die alle ofwel zonder steun, ofwel met door de Commissie goedgekeurde steun dienen te worden verwezenlijkt.

Bovendien zijn, zoals in de mededeling betreffende de inleiding van de procedure van artikel 93, lid 2, wordt opgemerkt, de overwegingen op grond waarvan de Commissie haar goedkeuring heeft gehecht aan steun ten behoeve van Filature de Hainault — de ontsluiting van geheel nieuwe afzetmarkten als gevolg van het betrokken eindprodukt — volslagen irrelevant voor de beoordeling van de voorgenomen steun aan CIP. In dat geval was het steunvoornemen immers beoordeeld in het licht van een oudere versie van de code die, in tegenstelling tot de huidige, de goedkeuring niet uitdrukkelijk beperkte tot voornemens die, inter alia, tot een aanzienlijke capaciteitsvermindering zouden leiden. Derhalve behoeft de Commissie, ofschoon het eindprodukt van CIP — een tapijt van PP-BCF-garen met bijzondere kwaliteiten inzake vlekbestendigheid en wolgelijkenis — volgens de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk een innovatief nieuw produkt is, niet nader in te gaan of de vraag of CIP uitsluitend met andere producenten van tapijt van PP-BCF-garen zou concurreren, dan wel met producenten van tapijt waarin ongeacht welke andere onder de code vallende vezel is verwerkt, zoals PA-BCF. Aan de hand van de door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk aan de Commissie verstrekte inlichtingen kan in elk geval worden vastgesteld dat CIP niet de enige producent in de EER is die tapijt van PP-BCF-garen maakt, en dat dit evenmin het geval was ten tijde van de uitvoering van de investering. Bijgevolg is er geen sprake van ontsluiting van een geheel nieuwe afzetmarkt, wat wel het geval was voor Filature de Hainault.

Daar hij CIP zodanig bevoordeelt, dat haar marktpositie niet alleen meer door de eigen prestaties en financiële sterkte wordt bepaald, en daardoor de moeilijkheden vergroot voor andere producenten van synthetische vezels die zich aanpassen zonder steun of met steun die verenigbaar met de gemeenschappelijke markt is verklaard, kan de voorgenomen steun ten behoeve van de produktie van PP-BCF niet worden aangemerkt als steun ter vergemakkelijking van de regionale economische ontwikkeling die uit het oogpunt van de Gemeenschap tegen de eruit voortvloeiende verstoring van de handel opweegt.

Hoewel de voorgenomen steun de ontwikkeling van het arbeidsmarktgebied Merthyr & Rhymney zou vergemakkelijken in de zin van artikel 92, lid 3, onder c), zou hij de voorwaarden waaronder het handelsverkeer plaatsvindt zodanig veranderen dat het gemeenschappelijk belang wordt geschaad, zodat niet is voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van de in artikel 92, lid 3, onder c), voorziene uitzondering.

De uitzondering van artikel 92, lid 3, onder d), heeft betrekking op steunmaatregelen om de cultuur en de instandhouding van het culturele erfgoed te bevorderen en is gezien de aard van het project niet van toepassing.

Op grond van de voorafgaande overwegingen moet worden geconcludeerd dat de voorgenomen steun ten behoeve van CIP's investering in nieuwe produktiecapaciteit voor PP-BCF niet voldoet aan de voorwaarden voor toepassing van de in artikel 92 voorziene uitzonderingen.

Mitsdien is de steun onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt en met de werking van de EER-Overeenkomst,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

De steun ten bedrage van ongeveer 750 000 pond sterling die de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk in het kader van de Regional Development Grant-regeling voornemens zijn te verlenen aan Carpets International (UK) plc (voorheen Abingdon Carpets plc) ter ondersteuning van de produktie van polypropyleenfilamentgaren in de

vestiging van de onderneming in het arbeidsmarktgebied Merthyr & Rhymney, Gwent, is onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt in de zin van artikel 92 van het EG-Verdrag en met de werking van de EER-Overeenkomst, en mag derhalve niet worden toegekend.

Artikel 2

Het Verenigd Koninkrijk deelt de Commissie binnen een termijn van twee maanden vanaf de kennisgeving van deze beschikking mede welke maatregelen zijn genomen om hieraan gevolg te geven.

Artikel 3

Deze beschikking is gericht tot het Verenigd Koninkrijk.

Gedaan te Brussel, 13 december 1994.

Voor de Commissie
Karel VAN MIERT
Lid van de Commissie